

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS
VAN 7 TOT 77 JAAR

8 F.

IN NEDERLAND 50 Cts

N° 6

32 KLEUR-BLADZIJDEN

ONS VOLLEDIG TEKENVERHAAL

HET DUEL VAN DOKTER LAËNNEC

TE Parijs in 1816...
HOPITAL BEA
En die twee daar ?
Die kleine, dat is Dr Bayle. De andere is Dr Laënnec, de grootste chirurg van het ogenblik. Alles wat hij onderneemt slaagt !

Longontsteking... De pols verzwakt nog...

Is het er mee afgelopen ?...
Wij kunnen alleen nog onze armen kruisen en het einde afwachten. Dat is toch erg !

Moed, Bayle ! Wij moeten berusten in onze onwetendheid, want wij zijn slechts ambtenaren van de dood...

Ontmoedigd door de machteloosheid van de geneeskunde, keert Dr René Laënnec naar huis terug, maar daar...

Mijn beste zus ! Wat heeft je er toe aangezet deze lange reis van Kerlouanec naar Parijs te ondernemen ?
René... Onze broer Michaud is drie dagen geleden gestorven...

Weer een slachtoffer van de longziekte, mijn hardnekkige vijand ! Het is toch wel erg, Marie-Anne, dat de wetenschap machteloos staat tegen die ziekte, die men steeds te laat ontdekt !

Dezelfde avond.
Heer, help mij in deze ongelijke strijd. Dit duel duurt nu reeds dertien jaar, en ik ben nog geen stap verder...

Enkele weken gaan voorbij...
René !... De plaats van hoogleraar in de borstziekten is vrij... Die komt jou toe !

Inderdaad... Ik had de eerste plaats behaald in de wedstrijd voor die leerstoel, maar heb je het staatsblad niet gelezen ?... Ze hebben deze cursus afgeschaft !
Dat is een schandaal !

Je mag je niet laten ontgoochelen !
Neen, ik geef het op ! Niet omwille van deze tegenslag, maar omdat de longziekten steeds sterker zullen zijn dan wij !

Ik kan die komedie met bloedaftapping en trekpleisters niet langer spelen ! Ik geef de strijd op tegen een ziekte, die wij niet eens tijdig kunnen ontdekken !

Twee weken later...
Mevrouw Bayle vraagt naar u, mijnheer !
Laat ze binnen komen...

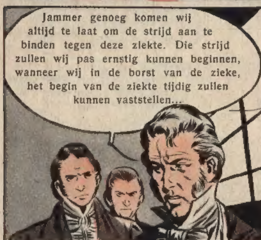
En de 11e mei 1816 overleed Dr Pierre Bayle, de directeur van het Salpêtrièreziekenhuis. Hij was amper 41 jaar oud. lid van de koninklijke akademie voor geneeskunde, specialist in longziekten. Ook hij viel als slachtoffer van de ziekte die hij zijn leven lang had bestreden.

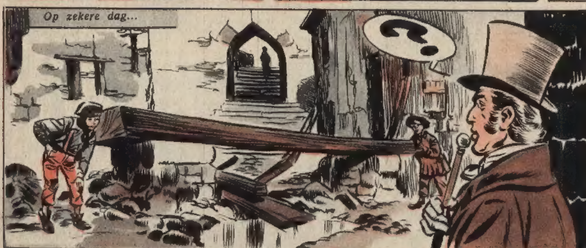

Al de vrije tijd die Dr Laënnec na zijn dienst in het ziekenhuis en bij zijn klienteel overblijft, gebruikt hij om in de arme wijken de tering op te sporen en haar verschillende symptomen te noteren.

Ten einde adem komt de dokter in zijn bureau aan in het ziekenhuis...

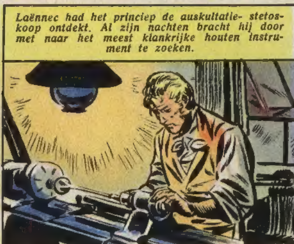

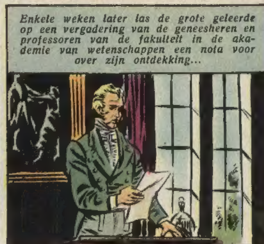

Laënnec had het princiep de auskultatie- stetoskoop ontdekt. Al zijn nachten bracht hij door met naar het meest klankrijke houten instrument te zoeken.

Enkele weken later las de grote geleerde op een vergadering van de geneesheren en professoren van de fakulteit in de akademie van wetenschappen een nota voor over zijn ontdekking...

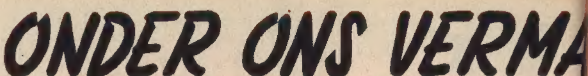

RENE-THEOPHILE Laënnec overleed in 1826, amper 45 jaar oud. Ook hij werd het slachtoffer van zijn oude vijand : de tering. Maar zijn werk wordt over heel de wereld bewonderd, en dank zijn ontdekking heeft men de eerste stap kunnen zetten in de richting van de overwinning van de tuberkulose, waarvan Robert Koch, de baciel die de ziekte veroorzaakt, heeft ontdekt.

Einde

De volgende week : DE SNELSTE MAN TER WERELD

MEN ZIET SLECHTS GOED MET ZIJN HART

Er was eens een jongetje dat zich héél ongelukkig voelde, want het had geen huis meer, geen ouders en zelfs geen vrienden.

Men gaf het jongetje een huis : een mooi weeshuis met heldere zalen en nette kamertjes.

Men gaf hem ouders : lieve dames bekommerden zich om zijn gezondheid, zijn kledij, zijn linnen, enz.

Men gaf hem zelfs een vriend : een kleine jongen die zo ongelukkig was als hijzelf.

Het was die kleine vriend, waarvan hij onmiddellijk het meest hield.

Hij hield er het meest van, omdat die kleine jongen zijn open hand naar hem had uitgestoken en hem had toegelachen, zonder een woord te spreken. Die lach had zijn hart veroverd!

Hij was bekoord door die lach, omdat er achter die lach een hart klopte. Een dat zijn lotgenoot begreep en hem slechts goed wou doen.

Indien je iets geeft, geef het dan met een lach! Dat kost niets meer en het is toch zoveel beter.

« Men ziet slechts goed met zijn hart », zei de beroemde Franse schrijver-vliegenier Antoine de Saint-Exupéry. Het essentiele is niet zichtbaar met de ogen!

DE POSTBODE WORDT VERWACHT DOOR :

Beppie Spruyt, Papaverstraat, 31, Bergen op Zoom (Noord Brabant - Holland) zoekt een korrespondente van ongeveer 11 jaar, liefst uit Brussel of omgeving, om in het Nederlands te korresponderen. Beppie houdt van zwemmen en rolschaatsen.

Jongens of meisjes die graag met Kuifjeslezers of lezeressen uit andere landen zouden willen korresponderen, mogen hun aanvraag insturen naar « Kuifje ». We zullen hun adres op deze bladzijde publiceren.

EEN NIEUWE KLUB TE SINT-NIKLAAS

Etienne Morjeau, Brugsken, 156, Sint-Niklaas-Waas deelt mee dat hij in zijn omgeving een Kuifje's klub wil oprichten. De kandidaat-leden moeten minstens 12 jaar en ten hoogste 14 jaar oud zijn en de moderne of oude humaniora volgen. Ieder lid moet zijn lidkaart van Kuifje tonen. Vergaderingen worden gehouden 's zaterdags 's namiddags van 5 tot 6 uur. Jongens uit de omgeving van Etienne Morjeau worden verzocht zich met hem in verbinding te stellen.

DANKBRIEFJE

GEORGES CARAEL, van Ninove, was zeer blij toen hij op zijn verjaardag als lid van de Kuifje's klub een mooi kaartje ontving met onze verjaardagswensen. Hij heeft mij een dankbriefje gestuurd en van die gelegenheid gebruik gemaakt om mij te laten weten, dat hij een speciale belangstelling had voor « De Laatste Patrouille », omdat hij ook scout is. « Het Raadsel van Atlantis » van E.-P. Jacobs en « De Meester van de Zon » interesseren hem ook zeer, evenals « De Postiljon » met al zijn nieuwsjes.

NOG GELUKWENSEN

WALTER CHABOT, van Mechelen, schrijft mij dat hij « Kuifje » sinds jaren leest en hij het steeds het fijnste blad heeft gevonden. Het Super-Kuifje bevalt hem nu nog meer. Walter feliciteerde al onze tekenaars en in het bijzonder Hergé, Martin en Funcken.

VERVEN

PEER is een poort aan 't verven. Hij verft zo vlug hij kan. Jan, die daar juist voorbij komt vraagt hem waarom hij zo vlug verft.

— Wel, zegt Peer, ik heb niet veel verf meer, en ik zou graag mijn poort geverfd hebben vóór mijn verf op is.

IN LONDEN

TWEE gekken nemen te Londen een bus met een verdieping. De ene kruipt naar boven, maar pas is hij daar of hij springt naar beneden en roept :

— Ik zou niet graag een ongeluk hebben! Daar boven is niet eens een chauffeur!

IN HET PARK

FRANSKE wandelt met zijn ouders in 't park. Plots ziet hij een standbeeld van Jupiter.

— Pa, wie is dat ?
— Wel, he, hum... hum.

Wat verder staat een standbeeld van Mars.

— Pa, wie is dat ?
— Wel, he, hum... hum.
— Wil je je pa nu eens met rust laten, zegt moeder.
— Maar laat hem toch vragen, zegt pa, zo leert hij ook wat!

(Ronni Huyge, Boom.)

KUIFJE'S KLUB

JOZEF LITTANIE, van Kessel-Lo zou graag willen toetreden tot de Kuifje's klub. Dat is niet moeilijk, Jozef. Je stuurt ons je naam, voornaam, juist en volledig adres, geboortedatum en een pasfoto samen met 10 F. in postzegels, indien je geen abonné bent (abonné's worden gratis ingeschreven). Je krijgt binnen de acht dagen een lidkaart toegezonden, evenals een rooster voor het schrijven en ontcijferen van geheime boodschappen. Jozef zou ook graag willen weten of er Kuifje's klubs bestaan, die zich voor basketbal interesseren.

DE AVONTUREN VAN 'T PRINSKE

De muziekkapel van Uw Hoogheid zou het zeer op prijs stellen door Uw Hoogheid aangevoerd te worden !

KEN WIJ ONS BEST!

DE ZONEN VAN LAMBIK

DE SLIMMERD

Een Engelsman kwam in Kortrijk en vroeg aan een Kortrijkzaan :

— How do you do?

En de Kortrijkzaan antwoordde op zijn Kortrijks :

— En mee you?

((Piet Engelen van Aalst.)

AARDRIJKSKUNDE

De meester gaf les in aardrijkskunde. Jef luisterde niet. Hij zocht in zijn zak naar een knikker.

— Jef, waar ligt het eiland Corsica? vroeg plots de meester.

Jef (die aan de knikker denkt zegt) : In mijn zondagse jas, meester. (Jaak Christiaans, Brussel.)

DE FISKUS

Een Amerikaan, op doorreis in Frankrijk, vraagt aan een Parijzenaar welke de kleuren van de Franse vlag zijn.

— Rood, wit en blauw, antwoordt de Fransman, en die kleuren doen ons denken aan de fiskus! Wij worden rood als wij onze aangifte doen, wit als wij ons aanslagbiljet krijgen en blauw als wij moeten betalen.

— Ja, zegt de Amerikaan, maar bij ons is het nóg erger. Wij zien er nog **acht en veertig** sterren bij!

(Godelieve Hendrickx, Brasschaat.)

DE LIFT

Jef had werk gevonden en moest niets anders doen dan liftboy spelen. Op zekere dag, als ze halfweg in de lucht hingen, vroeg hem een dame :

— Mijnheer, als de kabels doorbreken, waar zouden wij dan terecht komen, boven of beneden? ?

— Ja, madameke, zei Jef, dat zou er van afhangen hoe u geleefd heeft, goed of slecht!

(Guy Vreven van Hasselt.)

DE TEST VAN DE WEEK

BEN JE VERDRAAGZAAM?

De verdraagzaamheid is zelfs bij de volwassenen een zeer zeldzame eigenschap. Bij de jeugd bestaat ze helemaal niet of slechts bij uitzondering. Wij zouden fier zijn indien enkele van onze lezers verdraagzaam waren. Antwoord zonder valse schaamte op onderstaande vragen met JA (3 punten); SOMS (1 punt) of NEEN (0 punten).

1. **Verdraag je dat je vrienden over een bepaalde kwestie een heel andere mening hebben als jij? . ...**
2. **Denk je er aan dat iedereen een vergissing of een fout kan begaan? . . . .**
3. **Tracht je je in de plaats te stellen van diegene die volgens jou verkeerd handelde? . . . .**
4. **Als je er van overtuigd bent in je goed recht te zijn, evenals je vriend trouwens, neem je dan makkelijk aan dat beide meningen evenveel waarde kunnen hebben? . . . .**
5. **Denk je er aan dat niemand volmaakt is en je de mensen moet nemen zoals ze zijn? . . . .**
6. **Een van je familieleden werkt op je zenuwen door de wijze waarop hij lacht, spreekt, eet, enz. Tracht je je te beheersen en denk je dat jij hem misschien ook dwars zit? . . . .**
7. **Hecht je meer waarde aan de kennis van je leraar dan aan zijn kleinmenselijke kanten? . . . .**
8. **Wanneer een van je vrienden zich vergist heeft roep je dan « Ik wist het wel », of zeg je : « De hemel weet of ik in zijn plaats niet veel dommer zou gehandeld hebben »? . . . .**
9. **Ben je van mening dat iedereen naar eigen goeddunken handelt en het tot niets dient te trachten iemand te overtuigen? . . . .**
10. **Je hoort kritiek op een van je vrienden. Neem je zijn verdediging op? . . . .**

AAN DE TELEFOON

— Hallo, dokter! Kom eens gauw, want mijn zoon heeft mijn vulpen ingeslikt!

— Verschikkelijk! Ik kom dadelijk!

— Dank u! Maar, wat moet ik in afwachting doen?

— Nou... met een potlood schrijven!

(Marc Hamerlynck van Gent.)

DENK EVEN NA

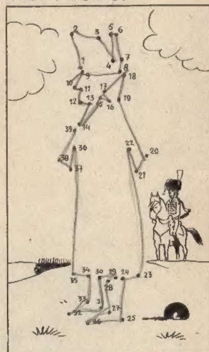
EEN STEEN WEEGT DRIE KILO EN DE HELFT VAN EEN STEEN. HOEVEEL WEEGT DEZE STEEN? PAS OP, DENK GOED NA ALVORENS TE ANTWOORDEN!

DE KRUISEN

DIT zijn allemaal kruisen. Sommigen ken je heel goed, anderen zijn minder bekend. Kan je de namen van al die kruisen opsommen?

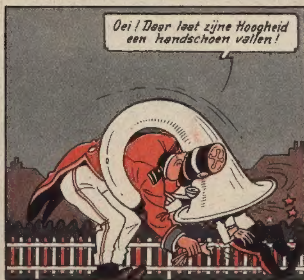
VOLG DE CIJFERS VAN 1 TOT 39

JE VINDT DE ANTWOORDEN OP DE TEST OP BLADZIJDE 31

DOOR WILLY VANDERSTEEN

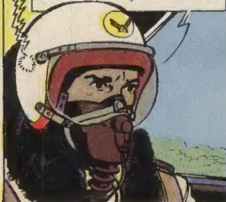

DE AVONTUREN VAN DAN COOPER
DE MEESTER VAN DE ZON

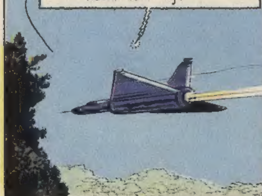
TEKST EN TEKENINGEN VAN ALBERT WEINBERG

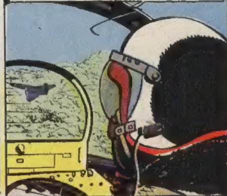
Dan verneemt dat de toestellen van de basis van Goyaz om geheimzinnige redenen boven de Mato-Grosso verdwijnen. Enkele dagen later verlaat Garcia, tijdens een groepsvlucht, plotseling zijn formatie.

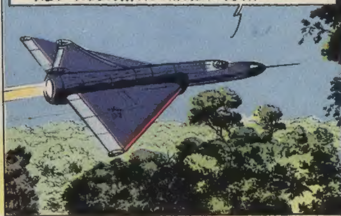

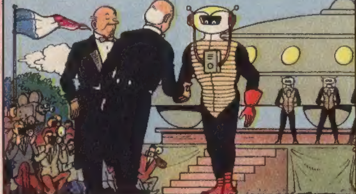

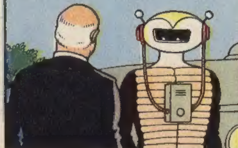
(Wordt voortgezet.)

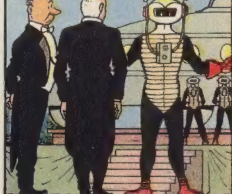
De GEZANTEN VAN MARS

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

De grote dag is aangebroken. De Marsbewoners zijn van hun woord en de vliegende schotel landt te Parijs...

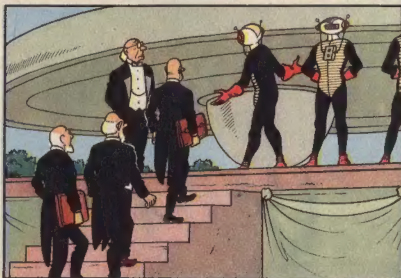

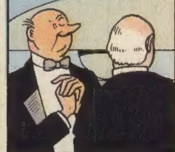

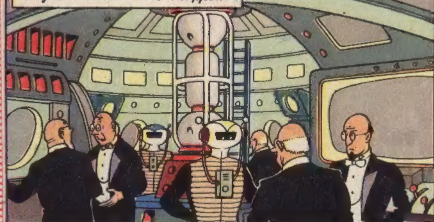

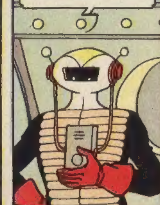

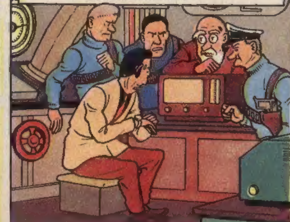

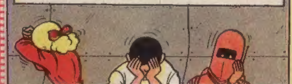

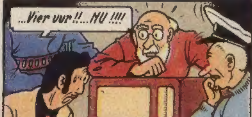

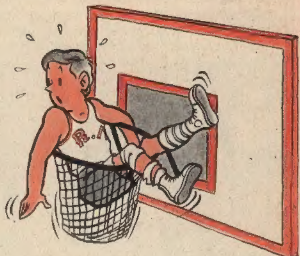

EXCLUSIVITEIT VOOR « KUIFJE »

Hallo Hallo hier LUC VARENNE !...

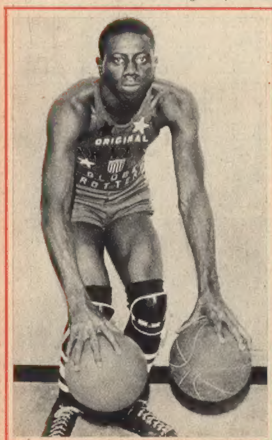
HOERA, VOOR EEN JONGE SPORT!

BASKETBALL werd voor het eerst gespeeld te Springfield (Massachusetts, Verenigde Staten) in het jaar 1892. Bij ons is deze sport nog zeer jong en het is daarom dat wij er nog heel wat over te leren hebben. Er was nochtans een tijd dat onze nationale ploeg prachtige resultaten boekte. Onze basketball ploeg geleek als twee druppels water op ons nationaal voetbalelftal, d.w.z. bekwaam om de beste en ook om de slechtste match te spelen. Van ons nationaal voetbalteam mogen wij niets dan lof spreken na de prachtige match België-Frankrijk.

DE AMERIKAANSE TOVENAARS

IK zei dus dat onze basketballploeg eerder onregelmatig was. Zij slaagde er nochtans in de Europese ploegen nu en dan te overtroeven. Over de Amerikaanse zeggen wij liever niets, vermits die té sterk zijn. Denken we maar even aan de beroemde « Harlem Globe Trotters ». Welke liefhebber van basketballsport kent Tatum niet? Deze virtuoos van de bal is werkelijk niet te verslaan. Ik heb eens gezien dat hij zich op de grond lei en, ondanks de tussenkomst van talrijke tegenstanders, de bal wist te behouden. Naar mijn mening echter hebben de spektakulaire prestaties van deze « artisten van de bal » eigenlijk niets meer gemeen met echte sport. Ik zag de « Harlem Globe Trotters » liever optreden in een echte basketballkompetitie !...

Dat is Tatum, de tovenaar met de bal.

VOETBAL OF BASKETBALL ?

IN België zette de basketball zijn eerste schuchtere stappen tijdens de oorlog 1914-1918. In Frankrijk werd deze sport ingevoerd door het Amerikaanse leger en kende pas een grote bloei na 1940. In Frankrijk waren er in 1920 slechts driehonderd atleten, welke deze sport beoefenden, thans zijn het er vijftien duizend ! Bij ons won de basketball na 1944 steeds meer veld. Overal ziet men nu de hoge borden, waaraan de ring en de korf gehecht zijn. Zeker ogenblik was deze jonge sport zo populair dat men vreesde voor de voetbal.

Het is waar dat onze nationale basketballploeg bijna kampioen werd van Europa, en dit er veel toe bijdroeg deze sport bekend en geliefd te maken bij de jeugd. De beste basketballploegen van Europa moesten toen heel vaak te Brussel de duimen leggen !

ZIJ OF WIJ ?

WAREN wij in die tijd zo knap of speelden onze buren zo slecht ? Ik denk dat men het een en het ander mag aannemen. In onze buurlanden had men veel meer tijd nodig om deze sport te reorganiseren, terwijl wij het geluk hadden in eenzelfde ploeg knappe spelers te hebben. De club « Royal IV » bezat werkelijk zeer begaafde elementen. Zij wisten in de vreemde onze kleuren hoog te houden. Technici beweerden op een gegeven ogenblik dat het spel van deze ploeg de perfektie bereikte. Misschien lag daarin juist het kwaad. Inderdaad. Onze andere clubs wilden de Royal IV nadoen. Dat is zeer logisch, maar om er in te gelukken moesten ze over dezelfde puike elementen beschikken en het is nu eenmaal zó, dat men niet ieder jaar en niet overal spelers van zulke internationale klasse vindt. En zo kwam het dat de specialisten in het vak de Royal IV met boze ogen begonnen te bekijken. Men kloeg, omdat men zo rijk was. Nu wij arm zijn... klaagt men ook ! De resultaten van de internationale matchen zijn werkelijk niet schitterend. Wij verdedigen ons. Dat is alles ! Men zegt zelfs dat onze nationale basketballploeg niet naar de Olympische Spelen zal gaan...

JOURNALISTEN TEGEN WIELERKAMPIOENEN

OM een ere- en prestigezaak te regelen, ontmoetten journalisten en wieler kampioenen elkaar op een groot sportplein nabij Parijs. Vulpennen en fietsen waren die dag echter verboden... beide partijen waren inderdaad overeengekomen elkaar met de bal te bestrijden ! Ze speelden dus een voetbalmatch die hardnekkig werd betwist en waarbij het stof in de geburen vloog. Anquetil, Koblet, Jean Bobet, Bernard Gauthier en Geminiani waren de grote uitblinkers. De journalisten wonnen de match met 2-0. Nu mogen de renners nooit meer zeggen dat de sportreporters hun voeten niet kunnen gebruiken !...

KUIFJE vertelt je ...

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS — GEILLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

CYRUS DE GROTE KONING

NEEM even je atlas en kijk naar het Midden-Oosten. Daar vind je Iran, een landje dat de laatste jaren veel van zich liet horen in verband met de petroleumkwestie. Dat land heette vroeger Perzië, en was de zetel van een zeer uitgestrekt rijk waarover de Grote Koning heerste. De koning waarmee wij vandaag kennis maken heet Cyrus, maar misschien ken je hem onder de naam Kyros (Grieks) of Koeroes (Perzisch). Cyrus was een groot veldheer, een merkwaardig organisator en stond bovendien in de geschiedenis van zijn land bekend om zijn mild en goed karakter...

1. — DE KONING DENKT AAN HET VERLEDEN

WE zijn in het jaar 530 voor onze tijdrekening en vinden Cyrus, de Grote Koning van Perzië, in zijn prachtig gewaad op het terras van zijn paleis van Pasargade. De koning droomt... Hij droomt van de tijd toen hij nog kind was en aan het hof van Astyages, de laatste koning van Medië, verbleef. Deze koning wilde hem doden, maar dat gelukte niet. Dertig jaar geleden werd hij, Cyrus, leider van de Perzen, onttroonde Astyages en werd koning van Meden en Perzen.

2. — DE VAL VAN BABYLON

CYRUS had eerst oorlog moeten voeren tegen de Chaldeeërs, en had de trotse stad Babylon ingenomen door een list. Cyrus glimlachte als hij daar aan dacht. Hij had het water van de Eufraat doodeenvoudig afgeleid en was door de droge bedding van de stroom naar het centrum van de stad gemarsjeerd. Nadien had hij moeten vechten tegen Croesus, de koning van Lydië, die zo rijk was als de zee diep. Hij had de hoofdstad Sardes met al haar schatten bij verrassing ingenomen. Het was daar dat Cyrus muntstukken had gevonden, een Lydische uitvinding, in zuiver goud. Voor de overwonnenen was de koning van de Perzen altijd mild.

3. — VADER EN ZOON

HIJ keerde zich eensklaps om. « Wie is daar ?... Ha ! Jij bent het, Cambyses ?... Ik zou gelukkig moeten zijn je te zien, mijn zoon, maar ik houd niet van je hoogmoed, niet van je valse blikken, niet van je gedrag, niet van de wijze waarop je grinnikt! Toch heb ik je iets te zeggen dat zeer belangrijk is... Ik zal de Scythen aanvallen, en ik heb een slecht voorgevoel. Als ik sterf — waarom lach je ? — zorg er dan voor dat je rechtvaardig en glorierijk regeert. Verover Egypte, maar wees voorzichtig. Spaar Pharao Psammetik. Wees vrijgevig en rechtvaardig. Trek niet naar Ethiopië, dat is te gevaarlijk. Respekteer het volk dat je hebt overwonnen. »

4. — DE ONRUST

DE koning is ongerust over de toekomst van zijn vorstenhuis en van zijn rijk. Het is heel mooi over zo veel volkeren te regeren, maar wat al beslommeringen ! Zijn zoon is nog geen dertig jaar en bezit niet de eigenschappen van de vader en bovendien waren er de satrapen of stadhouders van het Perzisch rijk. Zij bestuurden de provincies en maakten misbruik van de macht waarmee zij bekleed waren.

5. — DE OGEN EN DE OREN VAN DE KONING

OVER een brede, mooie, roodachtige weg reden twee ruiters. Een van hen zei : « Wij oefenen een zeer moeilijk beroep uit. Men benijdt ons om de titel die wij dragen : de ogen en de oren van de koning. En zelfs de meest heerszuchtige satraap krijgt schrik als hij ons ziet aankomen. Maar toch... Geloof je dat Gadates het bestuur van zijn satrapie (provincie) werkelijk verwaarloost. Moeten wij hem afzetten, laten gevangen nemen of terechtstellen ? Wat een rotstiel ! »

DE AVONTUREN VAN ALEX

DE TIARA VAN ORIBAL

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

Karal werd voor een hoog personage gebracht dat wij kennen: Arbaces!...

Is dat alles wat jullie gevonden hebben: een gek!... Wie houden jullie eigenlijk voor de aap?...

Laat ons uitspreken, Excellentie...

Ik begrijp uw woede, maar wij zullen het u uitleggen. Wij vonden deze man dolend aan de rand van de woestijn en wij zouden hem aan zijn lot hebben overgelaten, indien een vorige ontmoeting met hem geen vermoedens hadden opgewekt. Hij was uitgeput, zijn kleren hingen aan flarden en hij herhaalde voortdurend deze woorden: Oribal... de schat... de tiara... en nog zo iets als Alux of Axil...

ALEX!... Bij alle goden, dat ontbrak er nog aan! Hij begeleidt dus de koning! Daarom zijn al onze plannen tot hiertoe mislukt... Ha! die schurk!...

Spreek op! Wat weet je nog meer?... Tracht het je te herinneren... Wees niet bang... Spreek!

De... de schaduw... SCHADUW... SCHADUW...

Dat volstaat! Breng die idioot weg! Ik zal later wel zien wat wij met hem moeten doen... Sirdar, blijf hier, ik moet je spreken... Hebben, naar jouw mening, Alex en zijn gezellen de stroom reeds overgestoken?...

Onmogelijk, Excellentie! Wij zijn gegaan en teruggekeerd langs de oude karavaanweg, en die is twee dagmarsen korter. Noch de koning, noch Alex kennen deze weg. Bovendien zouden mijn agenten, langs deze weg opgesteld, gemeld hebben dat zij voorbij kwamen... Geloof me, zij gaan beslist in de richting van de nieuwe weg en dit betekent dat zij pas over een dag of twee aan de stroom kunnen zijn...

Prachtig! Je zult hen dus op onze manier welkom heten!... Haha! Ik heb een geweldig idee!

Het is de grootvizier in persoon die de volgende avond zijn manschappen aan de rand van de stroom inspekteert.

Ha! Ha! Ze komen terug! Dat is in orde. Volg mijn plan naar de letter, begrepen. Ze kunnen niet ontsnappen... Toon het "voorwerp" dat wij willen in handen krijgen niet aan de soldaten. Zij mogen niet weten waarom het gaat. Ik keer nu terug, er is storm op komst!

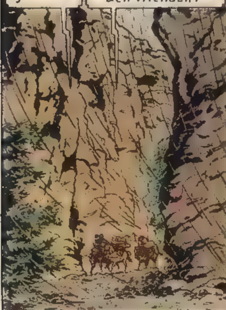
Inderdaad, Excellentie! Wij krijgen storm... U kan op mij rekenen!

Op het ogenblik dat Alex met zijn makkers door een bergengte rijdt barst de storm los. Het oude rivierbed wordt in een moeras herschapen.

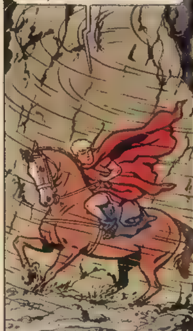
Alex, waarom stop je niet?...

Wij moeten de stroom zo vlug mogelijk bereiken. Moed houden vrienden!

Maar het is alsof alle elementen samenwerken tegen onze vrienden. De paarden zakken dieper en dieper in het slijk...

Ginds zie ik een rustplaats. Trachten wij die te bereiken... Verdraaid nog toe, zo'n onweer!

Plotseling weerklint een vreselijk lawaai. Een felle bliksemstraal slaat in op de rotskruin...

Een rotslawine stort neer...

DE AVONTUREN
VAN CHLOROPHYL

GEEN SALAMI VOOR PHILOMEEN

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND MACHEROT

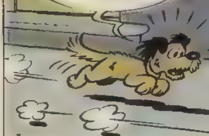
En enkele ogenblikken later . . .

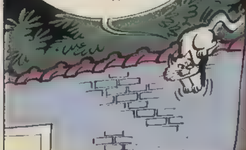

BAK
MIAM DE BESTE KOEKJES

KAIII
HAA
KLAP
BOM

En nu even die twee kurieuzeneuzen bij de nek grijpen...

KRAK
KRIK
SKRIEP

Ho, ik riek vlees, vers vlees . . .

WIE GEEN LAST HEEFT VAN DUIZELIGHEID MAG MET ONS MEE!

WAT doe je als je iets wenst te weten over de geheimen van de luchtakrobatie? Een interview vragen met iemand die er met beide voeten in staat. Zo kwam het dat ik op een goede dag Michel Berlin, de dynamische Franse kampioen van de luchtakrobatie in levende lijve ontmoette.

Ik had hem reeds, zoals zovele mensen, gade geslagen en toegejuichd tijdens grote luchtmeetings. Na de begroeting, drukte ik mijn onverholen bewondering uit voor de piloten-akrobaten, die de wetten van de zwaartekracht tarten en er in slagen met kleine vliegtuigen honderden cirkels en soepele bewegingen uit te voeren.

MIJN eerste vraag was vanzelfsprekend :

— En hebt u nooit schrik tijdens deze halsbrekende akrobatentoeren?

— Waarom! Wij praten hier nooit over akrobatie. Wij zijn geen akrobaten.

— Haha! zei ik een beetje verbaasd. En hoe noemt u dan de zeer gevaarlijke oefeningen die u uithaalt op honderden en zelfs duizenden meter van de begane grond?

— Deze oefeningen, zo antwoordde Michel Berlin met nadruk, zijn niet gevaarlijk, behalve dan wannneer ze te laag worden uitgevoerd, en dit gebeurt wel eens om de massa in vervoering te brengen, b.v. tijdens grote luchtmeetings. De school, waarvan ik de chefpiloot ben, is er een om de piloten te perfektioneren. Tijdens de eerste lessen is er van akrobatie geen sprake. Dan leren we de jonge piloten hoe ze een tolvlucht moeten maken en hoe ze weer uit «het tollen» kunnen geraken. Hierbij wordt steeds voor de nodige veiligheidsmarge gezorgd. Nadien pas komen de meer ingewikkelde oefeningen.

— En hebt u veel liefhebbers? Naar mijn mening moet uw geestdrift voor de zaak en uw vertrouwen aanstekelijk werken.

— Onze school werd nu zeven jaar geleden opgericht en in die tijd hebben wij vijftig duizend uren vlucht achter de rug. Wij hadden slechts één ongeluk. In 1945 vond Yolande Psilliary de dood. De oorzaak was waarschijnlijk een fysische inzinking.

— En kan men met alle vliegtuigen akrobatentoeren uithalen?

— Neen. De toestellen moeten een grote weerstand hebben om de inspanningen, welke men van hen eist, zonder schade te kunnen leveren. Voor de vluchten op de rug, of zo je wil omgekeerde vluchten, moet de motor speciaal uitgerust zijn. Het spreekt inderdaad vanzelf, dat de benzine- en olietoevoer geen ogenblik mag worden afgesneden. Je ziet dus dadelijk dat dit een speciale mekaniek vergt.

— En hoe noemt u de verschillende figuren, welke u uitvoert in de lucht?

— Allereerst moet ik u zeggen dat de basisfiguren weinig talrijk zijn en de kunst er in bestaat, ze onderling met elkaar te verbinden zonder breuk. De piloot, welke de opgelegde oefeningen feilloos kan uitvoeren, is over zijn werk zo tevreden als een artist. Eerst leert de jonge piloot de vlucht op de rug. Het begin en het einde van de vlucht op de rug is een tolvlucht. Een klassieke figuur is natuurlijk de normale looping of de looping achterover en de looping voorover. Men noemt de looping ook lusvlucht.

— Mij klinkt dat allemaal zeer gevaarlijk in de oren...

— Maar neen, het komt er op aan ze haarjuist uit te voeren en zo moeilijk is dat ook niet. Hebt u geen lust om even met mij op te stijgen, dan kan u er zich van overtuigen.

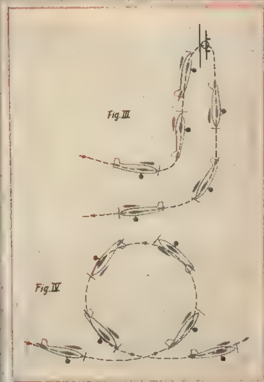
— Wat? Opstijgen?

— Ja, natuurlijk. Kijk, neem deze helm, deze luisterhoorn om mijn uitleg te kunnen horen en dit pak. In deze overall zal u geen koude lijden. Daarover komt dan de valscherm.

— Haha! Toch een valscherm!... Het is dus mogelijk dat...

— Neen, dat is uitgesloten, maar de parachute is volgens het reglement verplichtend.

NIET lang nadien zat ik in een Stampe, Michel Berlin achter me. Men had me stevig ingeriemd met gordels om de benen

en om de schouders, de voeten onder de zetel. Ik droeg de zware helm en had de luisterhoorn opgezet. Ik voelde mij niet helemaal op mijn gemak in dat vreemd plunje. Eensklaps hoorde ik de stem van de piloot :

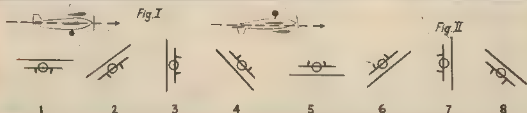
— Is u gereed?

— Ja.

Michel Berlin stak de duim op. Dat is het traditionele teken van de piloten. De werktuigkundigen namen de wiggen onder de wielen weg. Weldra ronkte de motor.

— Wij stijgen tot achthonderd meter, dat is een veilige hoogte, zei Michel Berlin.

Ik zag het landschap onder mij langzaam wegglijden en plotseling klonk het in mijn oor :

Drie « Stampe's », gepiloteerd door de beste vliegeniers van de school tijdens een demonstratie.

— Is u gereed, wij gaan op de rug.

Voor ik de tijd had er mij over te verbazen, hing ik reeds met mijn hoofd omlaag. Gelukkig maar dat ik stevig ingeriemd zat! Het is een eigenaardige gewaarwording je zetel niet meer te voelen en instinktief wil je je aan iets vastgrijpen. Ik had haast de kommando's vast! Ik realiseerde echter onmiddellijk dat dit niet mocht en kon mijn handen nog op tijd terug trekken. In die positie zie je de horizont in heel zijn uitgestrektheid (fig. 1).

Wij vlogen nog een hele tijd op de rug en het bloed begon naar mijn hoofd te stijgen... pardon, ik bedoel te dalen. Eindelijk dan draaide Michel Berlin zijn toestel weer om en kregen wij een normale vlucht.

— En nu komt een langzame TOLVLUCHT, kondigde de kalme stem van Berlin me aan.

Het vliegtuig dook daarbij in overtrokken toestand, snel om zijn langsas draaiend, in een spiraalvormige figuur naar beneden. Er is ook de STEILE TOLVLUCHT en de VLAKKE TOLVLUCHT.

Om uit het tollen te geraken, moet men gedurende drie of vier slagen het rolroer neutraal houden, het hoogte- en richtingsroer met het dalen mee uitgeslagen houden. Daarna het richtingsroer plotseling tegen de draaiing uitslaan en na een verdere halve slag het hoogteroer bovendien geheel drukken.

Uit een vlakke tolvlucht geraken levert meer moeilijkheden op. Het is een vliegfiguur, die als een overgetrokken gerolde vertikale duik wordt uitgevoerd. Ik werd door elkaar geschud als een zak aardappelen, en voor ik de tijd kreeg om te protesteren, had Michel Berlin zijn toestel alweer opnieuw opgetrokken en was met grote snelheid recht naar omhoog gestegen.

Plotseling scheen het mij toe dat de motor stopte, het vliegtuig zijn snelheid verloor. Het kantelde op zijn rechtervleugel en boog naar beneden (fig. 3).

Nog was mijn kennismaking met het kunstvliegen niet ten einde. Ik kreeg een paar loopings te verduren.

EERST EEN NORMALE LOOPING, OF DE LOOPING ACHTEROVER. Een manœuvre waarbij het vliegtuig een lus in het vertikaal vlak beschrijft. Het vliegtuig wordt opgetrokken en daarna via rugvlucht in een duik gebracht, waarna het in de horizontale stand terugkeert.

DE LOOPING VOOROVER.

Dit kunststukje is veel moeilijker. Het vliegtuig wordt na een duikvlucht in rugvlucht gebracht en daarna van af de rugvlucht omhoog, om weer in horizontale stand te komen. Tijdens de normale lusvlucht was het net of ik aan mijn zetel geklemd en vijftig kilo verzwaard was. Tijdens de lusvlucht voorover had ik de indruk dat ik uit de zetel gerukt werd (fig. 5). Een beetje in de war na al deze emoties deed het me genoegen opnieuw de stem van Berlin te horen.

— Hoe gaat het?

— Opperbest! antwoordde ik, alhoewel ik daar niet zo heel zeker van was.

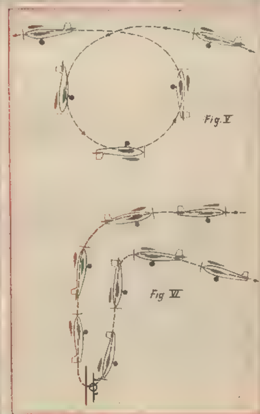
— Goed! Dan nog een OVERGETROKKEN RUGVLUCHT (fig. 6).

Ik had dezelfde sensatie als tijdens de lusvlucht voorover. Maar terzelfdertijd was ik min of meer bedwelmd. Ik was echt blij als ons vliegtuig weer de horizontale stand bereikte.

— Hartelijk gefeliciteerd! U gedraagt zich goed! riep Michel Berlin. Wij doen voort...

(WORDT VOORTGEZET.)

DE DRIE BERGPLAATSEN VAN LANGOOR, HET KONIJN

(Wordt voortgezet.)

DE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

DE ZAAK ZONNEBLOEM

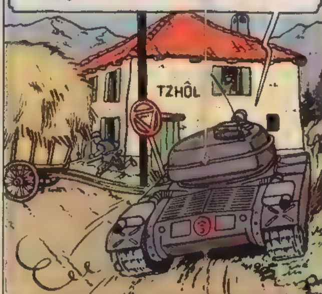
DOOR HERGÉ

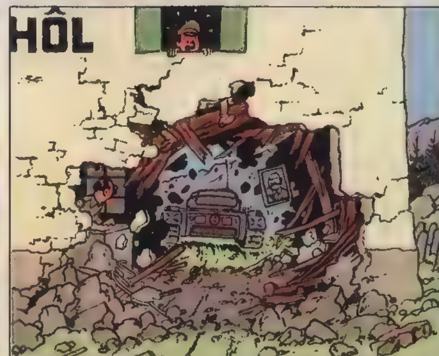

De pantserwagen welke onze vrienden «geleend» hebben om uit Bordurie te ontsnappen, reed over alle hindernissen en barrikaden heen. De vrijheid ligt nu voor het grijpen, doch het moeilijkste blijft te doen: de grens overschrijden. Zouden ze mislukken vlak bij het doel?

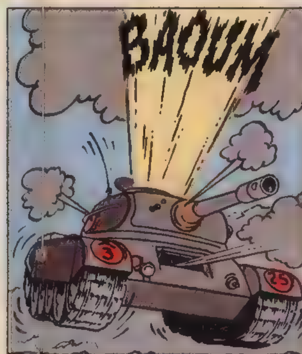

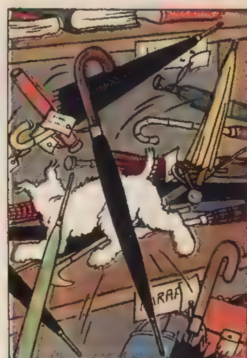

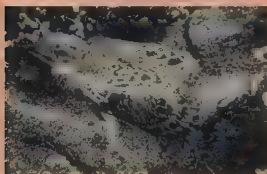

(Wordt voortgezet.)

WAAR DE STORMVO

DE zeemeeuw of blauwvoet is de stormvogel van onze lage landen bij de zee. Wanneer er storm op komst is, schijnen ze pas voor goed in hun element een urenlang zou men hun glij-, zweef-, duik- en scheervluchten kunnen bewonderen. De stormvogels kunnen niet leven zonder de wijde, bruisende zee, zonder de machtige wind, waarvan zij op meesterlijke wijze gebruik maken en jullie hebben al wel eens gehoord over de vogeleilanden van Nederland, de vogelreservaten in het noorden van Duitsland en Bretagne. Het is over Bretagne dat we het vandaag hebben.

Een grote meeuw, die een maand oud is, heeft de grootte van een kip.

HET begint zoals een sprookje : er waren eens zeven eilandjes en daarop leefden duizenden vogels vrij en gelukkig. Toen kwamen er nieuwsgierige toeristen in een sloep naar die rotsachtige eilandjes toe, gelegen op enkele kilometer van de Bretoense kust, en ontdekten er duizenden mooie vogels. Er waren vele, vele mooie papegaaiduikers die in dichte rijen vleugel aan vleugel zaten en zich door de toeristen lieten optillen en over de pluimen strijken. Die arme papegaaiduikers kenden de toeristen nog niet...

— Als we eens een jachtpartij organiseerden op dit eiland ? zei er een.

— Ja, dat doen we ! riepen de anderen geestdriftig.

Zo begon het drama.

De toeristen kwamen als jagers terug met geweren en tachtig kilo patronen en zaaiden dood en vernieling. Ze liepen de haven binnen met een volle sloep vogels, een driehonderd stuks, en ze meenden dat men hen een triomfantelijk onthaal zou geven, maar dat was mis. De Bretoenen hadden alleen misprijzen over voor die jagers en brachten hen aan het verstand dat men het vlees van de papegaaiduiker niet eet...

— Wat doen we er dan mee ?

— We nemen er ieder een mee naar huis om te laten opvullen en de anderen gooien we in zee.

Zo gezegd, zo gedaan. Het was een treurig schouwspel van zinloze vernieling van de mooie natuur. Een jong officier, die veel van vogels hield, stond op de kade en keek met stijgende verontwaardiging toe. Hij zeilde naar het vogeleiland om te zien wat er gebeurd was.

DE VOGELS ZIJN WEG

HET eilandje, waar eens duizenden vogels leefden, was verlaten. Er waren nog alleen de dode vogels, waarover zwermen vliegen dansten en de lege patroonhulzen. De officier vond echter nog een papegaaiduikerpaar, dat er wellicht niet had kunnen toe besluiten z'n jong te verlaten en dat bij mirakel aan de moordpartij ontsnapt was. De jonge man schreef aan de liga voor vogelbescherming en deze bekwam het jachtverbod op papegaaiduikers. Dat was al iets, maar de maatregel kwam te laat, vermits de laatste grote broedkolonie van papegaaiduikers uitgeroeid was. Pas twintig jaar later was de liga voor vogelbescherming gemachtigd aan toeristen en nieuwsgierigen te verbieden op de rotseilandjes aan land te gaan. Zo kregen de vogels hun paradijs terug.

KENNISMAKING MET DE JAN VAN GENT

WE hebben bij uitzondering de toelating gekregen het Bretoense vogelparadijs te bezoeken. De schipper stuurde zijn boot handig door de vele klippen en weldra zagen we Rouzic, het interessantste van de vogeleilandjes voor ons.

— Die grote, sneeuwitte vlekken, zijn dat bloemen ?

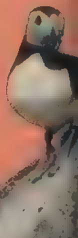
— Neen ! Dat zijn vogels, lachte de schipper. Heb je nooit van de Jan van Gent gehoord ? Het is een van de mooiste stormvogels van Europa. Hun smalle vleugels hebben een spanwijdte van bijna twee meter en ze verblijven bijna altijd over de zee. Slechts om een nest te maken en jongen te kweken, zoeken ze rotsachtige eilanden op. Ze zijn zeer talrijk langs de Ierse en Schotse kust, vooral op het eiland Bass. Men noemt hen ook rotspelikanen.

GROOTMEESTER IN DE DUIKKUNST

HET is een wondermooi spektakel de Jan van Gent te zien duiken. Van een hoogte van dertig tot veertig meter stort hij zich als een arend neer in de golven en duikt tot op een grote diepte. Hij verschijnt nooit aan de oppervlakte zonder sardientje of sprot in de bek. Als de vissers de Jan van Gent zien duiken, weten zij dat ze hun netten mogen uitgooien, want dat betekent dat er een sprot- of sardienbank in de buurt is. Als de Jan van Gent zijn buikje vol heeft gegeten, maakt hij zich dik (in de letterlijke betekenis van het woord) door lucht tussen de huid en de beenderen te blazen, legt zich naast zijn andere witte broeders op de golven en laat zich door de zee in slaap wiegen...

ALLE BEGIN IS MOEILIJK

VOLGENS de vissers werpen de ouders, zodra de tijd daartoe gekomen is, hun jong met een flinke vleugelklap van een twintigmeter hoge rots in zee. Wanneer kleine Jan nu zo onthutst is dat hij z'n vleugels vergeet te openen, dan stort hij te pletter. Maar hij is niet zonder reden een stormvogel en hij opent de vleugels, laat zich dragen op de wind, leert zwemmen en duiken.

GEL VLIEGT

Jan van Gent heeft er een handje van weg de jagers voor het lapje te houden. Het schot knalt, hij valt als een bol naar beneden tot op twee meter van de golven, daar opent hij statig weer zijn vleugels en schiet als een pijl uit een boog weg... De jager, zeker van zijn stuk, heeft intussen z'n geweer laten zakken en komt bedrogen uit...

DE GROTE ZEEMEEUW IS OP HAAR HOEDE

DE grote zeemeeuwen scheerden rakelings en luid krijsend rond ons hoofd als wilden ze hun paradijs verdedigen. We bleven onbeweeglijk staan en ze werden rustiger. Ze zetten zich majestatisch op een rotskam gereed om bij het geringste gevaar in de lucht te stijgen. Een nest maakt de grote zeemeeuw eigenlijk niet. Ze legt haar eieren op wat gras of hout en soms zelfs op de naakte rots. De eieren van de zeemeeuwenparen liggen zo dicht bij elkaar dat je moet oppassen om er geen stuk te trappen. Bij de jongen, die nog in het nest zitten, mag je gerust even verwijlen, doch toon niet te veel belangstelling voor de groteren die al uit het nest lopen, want dan worden de ouders zeemeeuw vreselijk boos.

OP BEZOEK BIJ DE PAPEGAAIDUIKERS

DE papegaaiduikers, die ontsnapten aan de furie van de toeristen in 1911, hadden nakomelingen die met rust werden gelaten. Thans zijn er opnieuw enkele duizenden en het is énig hen gade te slaan. De papegaaiduiker is een echte clown en wat je aan hem het eerst opvalt is, vanzelfsprekend, zijn dikke bek. De bek van een papegaai, zo je wil, maar nóg dikker, nóg humoristischer. Die bek is niet doodgewoon geel, wit of rood, maar helblauw en knalrood met daarin felgele en witte strepen. Je hebt lust om er eens aan te voelen om je er van te overtuigen dat het wel een échte is... Daarbij komen rode oogjes te midden van grijswitte, gevlekte kaken, een zwart mutsje, hagelwitte borst en een rug die zwart is of zwart met enkele toetsen blauw en rood. Zij komen uit het Hoge Noorden om de winter door te brengen op de eilandjes langs de kust van Bretagne.

Deze grote meeuw is nog maar één dag oud. Naast haar een jong dat zo juist uit het ei is gekropen.

De papegaaiduiker vliegt goed en kan zich, ondanks het feit dat hij een beetje log aandoet, op land snel bewegen. Hij is een meester in het zwemmen en duiken.

ZIJ HELPEN ELKAAR

HET wijfje-papegaaiduiker legt slechts één ei in een hol dat ze in de grond gemaakt heeft. Steek je hand niet in dat hol, want de papegaaiduiker waakt en zijn bek hakt toe als een houweel! Na vijf weken kruipt het jong uit het ei en wordt door de ouders zeer zorgzaam gevoed met vis en garnaal. Vader papegaaiduiker komt soms met tien garnalen ineens thuis. Het is waar dat hij een grote bek heeft... Zo de ouders omkomen, wordt het weesjong onmiddellijk door de buren aangenomen. Glijdt er een onhandig kleintje van de rots, zijn er onmiddellijk helpende bekken en vleugels om het weer op te hijsen. De papegaaiduikers laten elkaar niet in de steek!

Deze komieke vogels zijn zeer nieuwsgierig, zij volgen de bewegingen van de zeldzame mensen die hun eilandje mogen bezoeken vol belangstelling. Zij kennen de bewaker van hun paradijs heel goed, volgen hem stap voor stap en laten zich gewillig door hem optillen of over de mooie veren strelen.

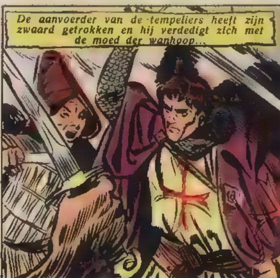
DE WITTE RUITER

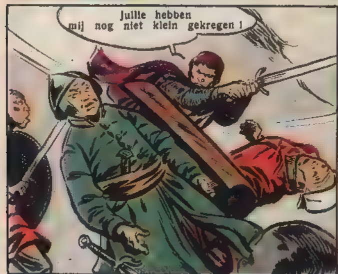
TEKST EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

Otto leidt Godfried naar de grot, waarin enkele Tartaren zich verstopten. Godfried, die denkt dat zijn neef hem bij zijn vader brengt, gaat vol vertrouwen de grot binnen...

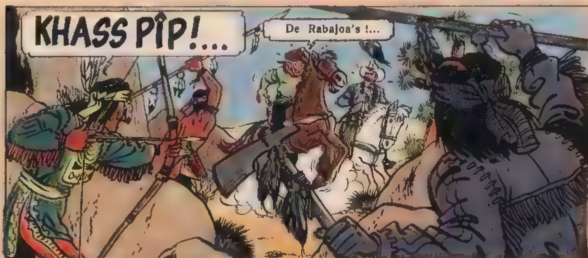
(Wordt voortgezet.)

DE AVONTUREN VAN CHICK BILL DE COWBOY

DE VIER WOESTIJNRATTEN

TEKST EN TEKENINGEN VAN TIBET

Het lijkt wel of Harry Cover en Big Harrow hun twee handlangers, gevangen genomen door de sheriff, vergeten zijn. Zij rijden naar het territorium van de Rabajoas...

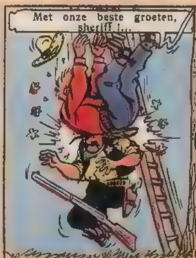

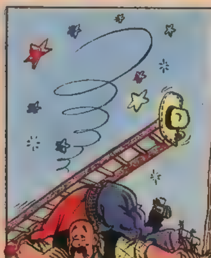

BOEKENHOEKJE

« Naar het bos van Alexander »

VAN Maurits Peeters verscheen bij de uitgeverij Desclée-De Brouwer een boekje vol vrolijke versjes voor kleine kinderen met mooie illustraties in twee kleuren van Tsjenke Dagnelie. Een mooi geschenkboekje voor nichtjes en neefjes. Het kost ingenaaid slechts 15 F. en gebonden 25 F.

« Dokter Ajtoepijn »

BIJ Desclée-De Brouwer, te Brugge, verscheen ook een Nederlandse vertaling van een Russisch kinderboek « Dokter Ajtoepijn ». De vertaling werd verzorgd door Leo Vanbrielen, en de tekst geïllustreerd door Nelly Degouy. Het is een goed voorleesboekje, en het zal ook jonge lezers van 8 à 10 jaar boeien. Het kost genaaid 20 F. en gebonden 30 F.

« Zwammetje doet zaken »

DE hogervermelde uitgeverij zond ons nog een derde boek ter bespreking « Zwammetje doet zaken ». Het is een kinderboek van moderne opvatting. Bij een reeks mooie trucagefoto's van Suzy Pilet schreef Alexis Peiry vrolijke teksten, die schitterend in het Nederlands werden vertaald door Jan Vercammen. Dit boekje werd gedrukt in Zwitserland. Wij hopen dat dit boekje het Nederlandse jonge lezerspubliek even snel zal veroveren als het Zwitserse en het Franse. Prijs : Gebonden 75 F.

« De Heilige Schrift »

DE grote Nederlandse uitgeverij « Elsevier » publiceerde een van de mooiste Nederlandse kinderboeken die ik reeds ooit heb onder handen gekregen. De Hollandse tekenaar Piet Worm vertelde en illustreerde « De Heilige Schrift » speciaal voor kleinere jongens en meisjes. Het eerste van de drie delen dat wij ter recensie kregen doet ons uitzien naar de twee volgende.

Prijs : 145 F. JOHAN.

DE LES VAN "KLAAR OOG"

GEBAREN zijn soms expressiever dan woorden. Het zijn vooral de zuiderlingen welke ieder woord met een breed gebaar onderlijnen. Het is natuurlijk geen geheim voor je dat de Indianen een zeer rijke gebarentaal hebben. In de film « Verre Horizonten » wijdt een klein Indiaans meisje « Klaar Oog » genaamd, een Blanke in de geheimen van haar gebarentaal in.

Foto 1. — Dit betekent DIEP verklaart « Klaar Oog ».

Foto 2. — Vouw de handen en druk ze stevig, dat wil zeggen HARD.

Foto 3. — En dit gebaar betekent GOED. « Niet zo moeilijk, hé ! » zegt het charmant Indiaans meisje.

Het Atoom schrijft de Geschiedenis

VAN EEN SCHOEN DIE 9.000 JAAR OUD IS EN EEN VLEDERMUIS MET DRIE STAARTEN

OP alle voorwerpen, zowel beenderen als boeken en kleren, die dertig duizend jaar of minder oud zijn, kan men thans een juiste datum zetten. De revolutionaire metode om de ouderdom van de dingen te bepalen, berust op het principe dat de levende materie per gram koolstof eenzelfde hoeveelheid radioactief koolstof bevat. Na de dood verdwijnt de radio-koolstof onveranderlijk met 50 % iedere 5.600 jaar. Een mummie, een stuk van een boomstam of een stuk vlees dat 5.600 jaar oud is bevat slechts de helft aan radioaktiviteit van de levende materie. Diezelfde stukken doch 11.200 jaar oud, hebben nog slechts het vierde van hun oorspronkelijke radioaktiviteit, enz.

Er is dus nog alleen wat rekenkunde mee gemoeid.

Maar... men moet nu nog weten hoeveel koolstof een voorwerp juist bevat. Men herleidt een staal tot zuiver koolstof en meet de radioaktiviteit met een Geigerteller.

Voor vijfhonderd afgevaardigden toonde prof. Libby deze teorie in praktijk op de atoomkonferentie van Genève.

— Dit is een stukje textiel uit Peru, zei hij, en is 2.300 jaar oud. Dit is een stuk doodgewoon hout, een stuk hout dat men vaak op het strand vindt en het is meer

dan 20.000 jaar oud ! Deze etui bevat een koord afkomstig van Peru en gevlochten uit gras, dat 2.000 jaar geleden gesneden werd en dat zijn papiersnippers gevonden in de Nevada. De twee laatste pakjes bevatten de uitwerpsels van een reuzenluiaard, een soort luiaard uitgestorven sedert tien duizend jaar en een schoen die negen duizend jaar geleden gemaakt werd.

« Kijk goed, de schoen is gemaakt uit gevlochten koorden uit gras en werd vastgebonden met drie riempjes. In een grot heeft men driehonderd paar zulke schoenen gevonden. Ze waren er opgestapeld als de schoenen in onze moderne schoenwinkels. We zouden ze nooit gevonden hebben, indien niet een vulkaan op het geniaal idee was gekomen deze grot « Rock Cave » tijdens een uitbarsting bloot te leggen.

« Ik heb, zo vervolgde prof. Libby, slechts de approximatieve ouderdom gegeven van deze voorwerpen maar ik kan u die zeer nauwkeurig geven, dank zij de radioaktiviteit. De schoen van de « Rock Cave » is 9.053 jaar, de uitwerpsels van de reuzenluiaard 10.455 jaar en 17.800 lentes scheiden ons van de voorwerpen gevonden in de spelonken van Carlsbad in New Mexico, waar de Tzdaridas of vledermuizen met drie staarten leefden. »

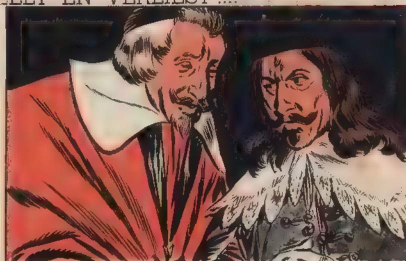
DE 3 MUSKETIERS

De hertog van Buckingham liet twee nieuwe diamanten gespen maken en d'Artagnan haast zich deze juwelen naar Anna van Oostenrijk te brengen...

ZIJNE EMINENTIE SPEELT EN VERLIEST !...

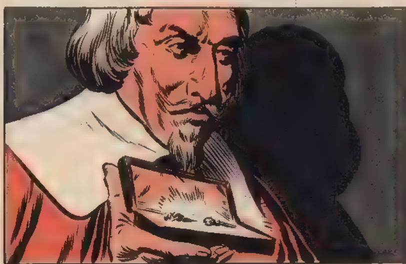
(97) TERWIJL d'Artagnan de delikate opdracht waarmee hij was belast tot een goed einde bracht, volgden de gebeurtenissen te Parijs elkaar in een snel tempo op. Om een of andere geheimzinnige reden, waaraan Richelieu beslist niet vreemd was, zou het bal twee dagen vroeger plaats hebben dan eerst vastgesteld was. Onnodig te zeggen dat de koningin in een wanhopige situatie verkeerde. Indien ze niet op het feest verscheen, zou de koning vreselijk boos zijn. Ze moest dus gaan, en dat zonder de diamanten gespen. Om middernacht verliet Lodewijk XIII, te midden van het gejuich van de menigte, het Louvre om zich naar het stadhuis te begeven...

(98) EEN half uur later volgde de kardinaal. Daarna kwam de koningin. Toen Anna van Oostenrijk haar intrede deed in de zaal bemerkte iedereen dat zij droevig en moe was. Terwijl zij de hoofse komplimenten van de schepenen in ontvangst nam, werd het doek voor een kleine tribune opgehaald en zag met het bleke gezicht van Richelieu verschijnen. Hij staarde onafgebroken naar de koningin en een duivels lachje speelde om zijn lippen. Anna van Oostenrijk stond daar zonder haar diamanten gespen ! De kardinaal liet het doek zakken, en liep naar de koning. Niemand weet wat hij in het oor van Lodewijk XIII fluisterde, maar de koning werd lijkbleek en stapte naar de koningin...

(99) MADAME, waarom hebt u zich niet getooid met uw diamanten gespen ? U weet nochtans dat het mij aangenaam geweest ware ze te zien. » Anna van Oostenrijk keek om zich heen en zag Richelieu achter de koning opduiken. Hij bekeek haar triomfantelijk. « Sire, antwoordde de koningin, ik vreesde dat ik die juwelen te midden van de menigte zou kunnen verliezen. » — « U hebt ongelijk, madame ! antwoordde de koning, bevend van woede. U moet er zich mee tooien, het is daarom trouwens dat ik ze u geschonken heb ! » — « Heel goed, sire, antwoordde Anna von Oostenrijk, ik stuur dadelijk iemand naar het Louvre om ze te halen. De wensen van Uwe Majesteit zullen geëerbiedigd worden ! »

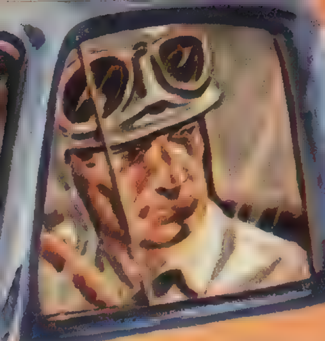
(100) DE koningin boog even, en verdween gevolgd van haar hofdames. Ook de koning keerde naar zijn kabinet terug, in afwachting dat het bal zou beginnen. Richelieu vervoegde hem na een uur. In zijn hand hield hij een schrijn, waarin twee diamanten gespen schitterden. « Wat betekent dat ? » riep Lodewijk XIII opgewonden. « Niets, antwoordde de kardinaal. Wanneer de koningin hier verschijnt met haar gespen, doe mij dan het genoegen ze te tellen, Sire, en indien u er slechts tien telt, vraag dan Hare Majesteit wie de twee ontbrekende gespen wel zou kunnen gestolen hebben ? » De koning wou Richelieu om nadere uitleg vragen, maar de menigte juichte plotseling luidkeels...

(101) DE koningin was opnieuw verschenen in een prachtig gewaad, en op haar linkerschouder fonkelden diamanten gespen, bijeen gehouden door een blauw fluwelen lint. De koning beefde van geluk, de kardinaal van woede. Van op afstand echter kon hij de diamanten gespen niet tellen. Droeg de koningin er tien, of droeg ze er twaalf ? Lodewijk XIII maakte van de eerste beste gelegenheid gebruik om de koningin te naderen en haar toe te fluisteren : « Ik dank u, madame, ik dank u omdat u tegemoet kwam aan mijn innigste wens. Maar ik meen dat er twee gespen ontbreken, en ik breng ze u ! » Bij deze woorden wilde hij haar de twee diamanten gespen, hem door de kardinaal bezorgd, overhandigen.

(102) WAT wilt u met die twee gespen, sire ? Als ik die opsteek heb ik er veertien. » De koning telde, en inderdaad, er zaten twaalf diamanten gespen op de schouder van de koningin. « Wat betekent dat ? » vroeg hij streng aan de kardinaal. Richelieu trachtte te glimlachen, maar het ging hem slecht af. « Dit betekent, Sire, dat ik deze twee gespen wou aanbieden aan Hare Majesteit, maar ze zelf niet durfde geven. Ik heb dus een ander middel gezocht. » De koning lachte en de koningin bekeek de kardinaal met een sceptisch glimlachje, waaruit men kon afleiden dat zij wist dat de kardinaal zijn spel verloren had. Richelieu was razend van woede en teleurstelling en beleefde geen plezier meer aan de avond.

DE RALLY VAN DE TW

DE sirenen loeiden. Dat betekende het einde van de dagtaak. Onmiddellijk nadien zag men een lange rij werklui de grote fabriek uitstromen. In het tekenatelier bleef er echter een man, die hoogstens twintig jaar kon zijn, over zijn tekenplank gebogen.

— He, Giovanni! riep de publiciteitschef. Ben je van plan het week-end in de fabriek door te brengen? Ik ben weg, hoor!

IK heb nog voor een tiental minuten werk, mijnheer. Ik moet dit profiel absoluut in inkt brengen. De drukkerij heeft deze tekening maandagmorgen nodig, want de prospektus moet reeds volgende donderdag op de markt gebracht worden.

— Goed, ik laat je dan de sleutel maar. Ga buiten langs de kleine deur en geef de sleutel af aan de concierge. Een prettige zondag, jongen! Giovanni Marta boog zich opnieuw over zijn tekening en dacht:

— De nieuwe Teka 11 heeft veel allure voor een seriewagen. Zij heeft bovendien een krachtige motor, en zal ongetwijfeld een mooie kruissnelheid kunnen behalen. Ik ben er van overtuigd dat de Teka 11 een grote aantrekkingskracht zal hebben in het volgend autosalon.

De jongeman bekeek zijn tekening kritisch, toen hij achter zich stappen hoorde.

— Dag, Giovanni! Nog aan het werk?

Het was een grote kerel in witlinnen overall, die hem door het open venster toeschreeuwde.

— Dag, mijnheer Boldrini! Je werkt ook nog, naar ik zie! Ik ben er mee klaar. Kijk eens naar het portret van onze nieuwe wagen, ik tekende hem juist voor de katalogus.

— Prachtig! Gefeliciteerd! Heb je soms geen lust het prototype eens te beproeven?

— Ja, natuurlijk. Ik heb de Teka 11 nog maar alleen op papier gezien...

— Kom dan mee met mij. Ik moet proefritten maken met het oog op de aanstaande rally.

Giovanni schoot vlug zijn vest aan en volgde de chefpiloot naar de garage. Zij namen plaats in een klein azuurblauwe wagen met soepele en nerveuse start. Toni Boldrini was ongetwijfeld een zeer knap piloot en ze waren vlug de stad uit en op de grote autosnelweg. De chauffeur drukte op het gaspedaal en reed aan de hoogst mogelijke snelheid. Dan vertraagde hij zijn vaart om even nadien weer als een pijl uit een boog weg te schieten.

— Wat een fijne mekaniek! riep Giovanni.

— Ja, ik geloof dat die wagen tiptop in orde is. Wij hebben er nog de hele nacht en de hele morgen aan gewerkt. Ik meen dat wij er nu mee klaar zijn. Kan je een wagen besturen, Giovanni?

— Ja, dat kan ik maar natuurlijk niet zoals jij! Soms zet ik mij 's zondags aan het stuur van de grote wagen van mijn oom en breng heel de familie naar den buiten.

— Wel, dan verwisselen wij even van plaats. Jij neemt het stuur, en ik kijk toe. Ik stel voor langs Lampelli, Strongi en Murillo terug te keren, dan krijgen wij enkele mooie heuvels en korte bochten. Dat is minder eentonig, vind je niet?

Giovanni kon moeilijk verbergen dat hij fier was omdat hij het stuur van dat prototype in handen mocht houden. Hij draaide handig naar het dorpje Lampelli, waarvan men de kerktoren tussen hoge populieren zag oprijzen.

— Je doet het goed! Je hebt excellente reprises, bromde Boldrini. Wees maar niet bang, haal er de maximum snelheid uit en neem de bochten scherp... Zo, dat is beter! Nog scherper, als je kan... Ja, zó is het goed! En nu zonder vertragen die berg op. Maar opgepast, wij krijgen daarboven enkele gevaarlijke bochten...

DRIE uur later zette de Teka 11 Giovanni voor zijn huisdeur af. De chefpiloot klopte hem vertrouwelijk op de schouder.

— Bravo, jongen! Je zoudt een knap renner worden! Ik vond het een zeer aangenaam ritje!...

TWEE weken later heerste er een verselijke opwinding in de grote autofabriek. Binnen de 48 uur zou het startschot worden gegeven voor de beroemde « Rally van de Twee en Twintig Bergen », voor seriewagens. Aan deze rally zou de Teka 11 deelnemen. Onnodig te zeggen dat deze wedren voor het merk van de allergrootste betekenis was, vermits de wagen daarmee op de automarkt zou gelanceerd worden. Tijdens die tocht over de Alpen zouden Boldrini en zijn trouwe helper, Barcucci, zich met een dertigtal zeer knappe piloten moeten meten. Het ging niet alleen om de snelheid waarmee ze de afstand zouden afleggen, het was ook een regelmatigheidskoers. Inderdaad, men vergde van piloten en mekaniek het uiterste. Zij moesten heel

EE EN TWINTIG BERGEN

de weg ondanks de vermoeidheid, de nacht, de wind, de storm en de sneeuw op de toppen van de Alpen, een gemiddelde snelheid van 60 km per uur aanhouden. Toni Boldrini lag uitgestrekt op een veldbed, toen de direkteur van de fabriek de kamer binnentrad.

— Boldrini, het is een ramp! Het is een katastroof! De Teka kan niet mee...

Met een sprong was Boldrini overeind.

— Maar waarom? Waarom kan de Teka niet mee?

— Barcucci werd deze morgen naar het ziekenhuis gebracht met een blinddarmontsteking.

— Dan vervangen wij hem door Valdi!

— Onmogelijk! Valdi is gisteren naar Engeland afgereisd.

— Vraag dan Bergan, of Lauriol, of Alvarez, of iemand anders, ik weet niet wie!

— Maar Boldrini, waar zijn je zinnen? Je weet toch wel dat de vooravond van een grote koers geen enkel goed autorenner nog vrij is in heel Italië...

— Verduiveld nog toe! Luister, baas, ik geloof dat ik de geknipte man heb... Ja, heb vertrouwen in mij! De man die ik bedoel is nog zeer jong, maar hij heeft stalen zenuwen en vlugge reflexen! Het is Giovanni Marta, een van onze tekenaars.

OM de drie minuten vertrok een wagen onder de wimpel van de starter. Er waren er in het geheel honderd en twaalf. Het was middernacht. De wagens zouden heel de nacht doorrijden om pas de volgende avond aan het einddoel te landen. Boldrini had het stuur in handen genomen, en Giovanni naast hem las de kaart. Dat was zeer belangrijk, want de weg welke de wagens moesten volgen liep niet over de grote wegen. De gevaarlijkste banen waren uitgezocht en zij moesten over niet minder dan twee en dertig bergen, dit betekende dat slechts de beste renners aan de eindmeet zouden komen.

Reeds vlug konden Boldrini en Giovanni er zich rekenschap van geven dat de Teka 11 werkelijk een sterke motor had en knap gekonstrueerd was. Bij iedere kontrole vernamen zij met blijdschap, dat zij de gewenste kruissnelheid behielden en geen enkel strafpunt hadden opgelopen. Boldrini en Giovanni wisselden elkaar regelmatig aan het stuur af. Na enkele uren hadden zij twaalf konkurrenten voorgestoken.

Toen twee derden van de weg waren afgelegd deed de vermoeidheid zich voelen. De steile weg liep in zigzag naar de bergtop toe, aan de ene kant van de wagen een steile rotswand, aan de andere kant de zwarte diepte. Het werd morgen, en daarna volgde een lange dag. Dan daalde de nacht opnieuw over de bergen.

— Ik kan niet meer, mijnheer Boldrini! zei Giovanni eensklaps. Ik ben uitgeput.

Boldrini deed alsof hij deze woorden niet had gehoord, en riep:

— Kijk eens ginder, links... links van ons! Een wagen staat in brand!...

Een ogenblik verder sprongen de renners uit hun wagen. Voor hen stond er inderdaad een koersauto te branden.

Met de mobiele koplamp van de Teka 11 speurde Boldrini de omgeving af en riep plotseling:

— Men zou zeggen dat er daar iemand ligt!

Een van de renners lag inderdaad in het midden van de weg. De andere hing aan een boomtak aan de rand van de afgrond. Boldrini lei zich plat op de buik en kroop in de richting van de ongelukkige. Giovanni hield zijn ploegmaat stevig aan de voeten vast.

— Ik heb hem! riep Boldrini, en dan... Aai! Verduiveld, ik heb een spier verrokken of gescheurd! Help me, mijn arm doet geweldig pijn!

Het kostte heel wat moeite om de gewonde uit zijn netelige positie te halen en op de weg te hijsen. Eindelijk was het toch zo ver.

— En je arm? vroeg Giovanni.

— Och, dat heeft geen belang, maar wat gaan we doen met die arme drommel? Ik denk dat hij er erg aan toe is, maar hij ademt toch nog.

— Daar komen mensen, waarschijnlijk bergbewoners die het ongeluk zagen. Zij zouden de twee gekwetsten toch aan een volgende kontrolewagen kunnen afgeven.

Van een paar stokken en enkele koorden maakten de boeren bliksemsnel een draagberrie om de ongelukkige renners op te leggen. Zij zouden er verder goed voor zorgen. Toen bekeek Boldrini zijn uurwerk.

Verhaal van Y. DUVAL
Tekening van ATTANASIO

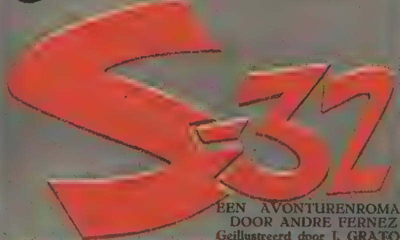
— Wij hebben hier bijna twintig minuten verloren. Wij zullen het moeten opgeven. Bovendien wankel jij van vermoeidheid, en mijn arm doet zo'n pijn dat ik het stuur niet meer vasthouden kan.

— Wat? Opgeven?... protesteerde Giovanni. Nooit!... Geef mij die halve citroen dat ik een paar druppels sap in mijn ogen laat vallen... Aai, dat zou zelfs een dode wekken! Kom, ik neem het stuur, jij zet je naast mij en wij zijn weg!

Met de tanden op elkaar, de handen om het stuur geklemd, reed de jonge piloot met zijn Teka in razende vaart naar beneden. De zenuwen van de twee waaghalzen stonden als snaren gespannen.

Twee uur later zagen zij de vele schijnwerpers langs de tribunes aan de eindmeet opgesteld. Vijf en twintig duizend toeschouwers juichten de Teka toe, die als éérste auto het autodrom binnen raasde.

BRAVO! Bravo! riep de direkteur. Prachtig! Jullie hebben slechts drie strafpunten opgelopen! Jullie zijn de overwinnaars, de grote overwinnaars van deze vreselijk moeilijke koers!... Giovanni, nog deze avond kan je bij mij je kontrakt tekenen als piloot voor de firma Teka, en ik geef je er mijn woord op dat het een briljant kontrakt is!...

HET SPEL VAN KAT EN MUIS

DE avond viel. Een druilerige oktoberavond. De eerste lichtreklames flikkerden in de plassen afkomstig van de heftige regenbui welke die namiddag neergepletst was en een warme, vochtige wind voerde de doordringende geur van dode blaren langs de straten.

Rechtop voor het venster van zijn kamer waarin het reeds schemerduister was, rookte S-32 z'n dertigste sigaret en keek oplettend naar twee mannen in trenchcoat die aan de overkant van de straat onder een portaal stonden en schijnbaar onbelangrijke woorden met elkaar wisselden.

STONDEN die twee onbekenden daar voor hem? Hoe moest hij dat te weten komen?... In tegenstelling met politiemannen in burger, herkent men de agenten van de tegen-spionage haast nooit met één oogopslag. Zij gelijken als twee druppels water op iedereen.

S-32 was sedert twee dagen te Parijs. Hij was nog maar enkele stappen buiten de «gare de Lyon» geweest of hij had gevoeld dat men hem volgde, dat men al zijn bewegingen bespiedde en hij de gevangene was van een net van waakzame blikken. Men speelde het spel van kat en muis. Dat was zoals het hoorde maar de hardnekkige bewaking, waaraan hij sedertdien was blootgesteld, had hem zenuwachtig gemaakt. Indien de Franse tegen-spionage hem ontdekt had, waarom hield men hem dan niet onmiddellijk aan? Ongetwijfeld wachtte men tot hij de film in handen had... Er gleed een kort lachje over het beenderig gelaat van S-32 dat, omwille van de vele sproetvlekken, in schijn althans, iets kinderlijks had. Dat was zijn geluk!... Hij had de film reeds van de vorige avond MAAR DE ANDEREN WISTEN HET NIET en ze zouden moeten wachten tot op het laatste ogenblik.

Een dof gerucht verstoorde plotseling de stilte in de kamer. S-32 schrok. Iemand had op de deur geklopt. Een ogenblik maakte de paniek zich meester van S-32. Hij keerde zich om, z'n adem stokte...

— Wie daar? vroeg hij rauw en keek onafgebroken naar de grendel welke hij voorzichtigheidshalve dichtgeschoven had.

— Alex, de groom, ik breng u de gevraagde sigaretten, mijnheer.

De man haalde de schouders op. Zó kon het niet voortgaan. Als hij nu reeds beefde als een meisje, wat zou dat worden? Hij opende de deur en zag de groom die hem een beetje bedremmeld bekeek.

— Hier, jongen, dat is voor jou.

Hij stak de knaap, een verfomfaaid briefje toe en wou de deur sluiten toen hij in een donkere hoek op het einde van de gang, een onbeweeglijke gestalte ontwaarde. Hij sloeg de deur met een knal dicht en veegde met bevende hand langs z'n klamme voorhoofd... Het was om gek te worden!

GEEN UITWEG MEER

HET was twintig minuten over tien toen S-32 z'n kamer verliet. Hij draaide de sleutel om, trok de kraag van zijn regenjas hoog op, schoof de rand van z'n hoed in de ogen en liep naar de trap. Hij wist wel dat dit bespottelijk was en tot niets diende, maar hij zou een slecht geweten hebben gehad indien hij dit detail zou hebben verwaarloost. Terwijl hij de trap afliep dacht hij er aan dat de taxi hem voor de hoteldeur wachtte en dat hij, zo alles goed ging, binnen veertig minuten te Orly zou zijn waar zijn plaats in het vliegtuig reeds geruime tijd besproken was en dat hij...

S-32 bleef plotseling staan en rilde... Op het einde van de hall, op twintig stappen van hem, zag hij twee heren... Ze stonden onbeweeglijk met de handen in de zakken naast het bureau van de portier. Ze waren beiden massief, hadden een onverschillig gelaat en blikken waarin niets te lezen stond... Toen ze S-32 merkten liepen ze, zonder een woord tot elkaar te zeggen, zonder elkaar aan te kijken, naar de trap toe. Ze liepen met afgemeten, zelfzekere stappen, zo ongevoelig als het raderwerk van een klok. Door het hoofd van S-32 spookten allerlei fantastische, dwaze ideeën om te ontsnappen. Het zweet parelde van zijn voorhoofd en

WELDRA PAKKEN WE UIT MET EEN AANGENAME VERRASSING!

hij hijgde zwaar. Eensklaps, alsof hij zich iets belangrijks herinnerde, lei hij de hand op zijn armbanduurwerk, keerde zich om en liep dan snel terug naar boven.

De twee heren beneden deden geen enkele poging hem te achtervolgen. Ze bleven aan de voet van de trap staan.

— Hij zal niet ver lopen, zei de ene schouderophalend.

De tweede knikte en stak een sigaret op.

HET hotel had vijf verdiepingen. S-32 hoopte de zolder en vandaar het dak te kunnen bereiken. Indien hij zich van die film

kon ontdoen alvorens ze hem bij de kraag vatten, was alles nog niet verloren. Ze zouden hem natuurlijk wel vinden maar bij gebrek aan bewijzen zouden ze hem dan na enkele dagen weer vrij moeten laten.

Het lot had er echter anders over beslist. Toen hij op de derde verdieping kwam, stond hij eensklaps voor twee mannen die er, uiterlijk, precies uitzagen als de twee beneden aan de trap. S-32 stopte, aarzelde, blikte angstig om zich heen en daalde dan langzaam, achterwaarts de trap af... De twee onbekenden daalden ook de trap af, even langzaam en afgemeten als S-32. Haast hadden ze helemaal niet...

— Geef je over, Lortiz, zei de agent die naast de trapleuning stond, op kalme toon. Je kan niet ontsnappen. Een twintigtal van onze lui staan in het hotel en heel de buurt wordt scherp bewaakt. Het zou in je eigen belang zijn ons gewillig te volgen. Ze zullen je daar « thuis » dankbaar voor zijn. Je hebt verloren, Lortiz. Jij en wij oefenen een beroep uit waarin men ook moet kunnen verliezen...

De weerstand van S-32 brak plotseling. Hij liet de armen zinken en boog het hoofd. De agenten waren nu vlak bij hem, hij keerde zich om, plaatste zich in hun midden en daalde de trap af. De twee agenten hielden hem bij de arm alsof hij een oude, trouwe vriend was... Toen ze door de hall liepen, recht naar de grote, zwarte wagen die vlak voor

de deur stond, ontmoette hij de twee mannen die hem enkele ogenblikken te voren de pas hadden afgesneden. Geen spier op hun gelaat bewoog... Zij waren gewoon aan zulke dingen.

OP drie kilometer vandaar in een klein appartement van de Santerrestraat, stond Serge Gauvin in pijama voor de spiegel en poetste zijn tanden zorgvuldig. Hij vermoedde in de verste verte niet in welk fantastisch avontuur de aanhouding van geheimagent S-32 hem zou meeslepen...

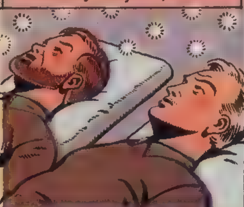
Volgende week: DE PARKIET ZIT IN DE KOOI

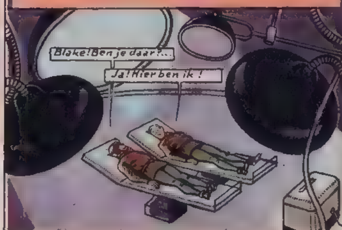

HET RAADSEL VAN ATLANTIS

TEKST EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

Blake en Mortimer, door Olrik in een onderaardse grot achtergelaten, dwalen door een doolhof van gangen en worden aangevallen door pterodactylen...

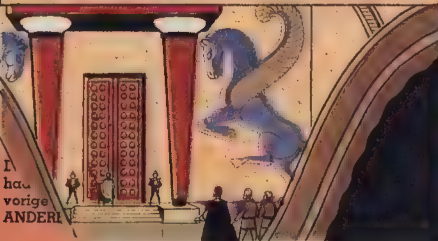

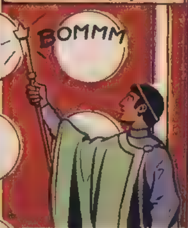

1 Kapitein van de wacht

I
hau
vorige
ANDERI

POM EN TEDDY BELEVEN NIEUWE AVONTUREN IN INDIA

DE ZWARTE TALISMAN

TEKST EN TEKENINGEN VAN FRANS CRAENHALS

Teddy en Indra twisten. Het gevolg daarvan is een gevecht tussen Tarass en Mustapha. Teddy smeekt zijn grote vriend kalm met hem mee te komen...

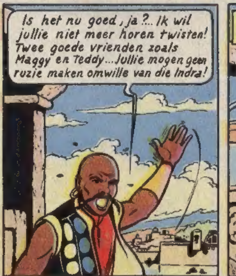

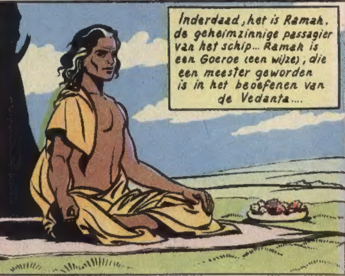

1) DE VREDE DES HEREN.... DE GUNST DES HEREN ...

DE SNELSTE MOTO TER WERELD

Deze « Triumph » 650 cc. heeft in de Verenigde Staten het snelheids-wereldrekord bereikt over een afstand van een mijl : 308 km per uur ! De Engelse ingenieurs, die deze moto hadden gebouwd waren zelf verbaasd van het onverwachte resultaat. Zij hadden een maximum-snelheid van slechts... 152 km per uur voorzien. Zodra zij hoorden welke resultaten men met deze machine had behaald, hebben zij haar onmiddellijk naar Engeland doen terugkeren om ze eens van nader-bij te onderzoeken... Hier zie je de triomfantelijke « Triumph » landen op het vliegveld van Coventry.

UIT LIEFDE VOOR DE MUZIEK

EEN dief, die sinds verschillende jaren in een Amerikaanse gevangenis zijn straf uitzat, weigerde een genademaatregel te aanvaarden, die te zijnen opzichte werd getroffen omwille van zijn goed gedrag.

— U moet begrijpen, mijnheer de direkteur, zei de dief, dat ik de samenzang met mijn drie vrienden, met wie ik hier een vokaal kwartet heb opgericht niet kan opgeven !

De direkteur van de instelling stond verstomd over deze... liefde voor de muziek !...

GOEDE EN SLECHTE EIEREN

SINDS eeuwen heeft men het kippenei aanzien als een gezond en onschadelijk voedsel. Sinds een paar tientallen jaren beschuldigt men het ei van allerlei slechte eigenschappen, en verbiedt men zelfs het eieren eten aan al wie last heeft met zijn lever.

Een Belgisch geleerde verklaarde onlangs, dat wanneer een ei schadelijk wordt, dit te wijten is aan het kunstmatig voedsel van de kippen. Kippen die zich voeden met graantjes en gras leggen goede eieren, die door iedereen mogen gegeten worden. Wanneer men de kippen echter voedt met sommige speciale voeders, die thans overal verkrijgbaar zijn, dan leggen de kippen eieren die schadelijk kunnen zijn !

STEVIGE BANDEN

DE Amerikanen hebben een nieuwe band uitgevonden die niet minder dan 750.000 km kan meegaan ! Hij is samengesteld uit staaldraden, die omwikkeld werden met koper waarop men dan een laag caoutchouc heeft aangebracht. Deze banden zijn waarlijk buitengewoon stevig. Vier lagen staaldraden vervangen de veertien tot twintig lagen nylon die nodig zijn om stevige banden voor zware camions te maken. Jammer genoeg kan men deze nieuwe banden niet gebruiken voor personenwagens, want ze wegen veel te zwaar !

DE POS

STEEDS MAAR SNELLER

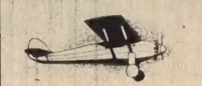
Om zich naar Amerika te begeven had Christoffel Columbus met zijn karavaan 71 dagen nodig. Dat was in 1482.

De « Mayflower » had in 1625 65 dagen nodig om de Hollandse kolonisten naar de Verenigde Staten te brengen.

In 1927 vloog Lindbergh alleen over de Atlantische Oceaan in 33 1/2 uur.

De eerste kommerciële luchtvaartverbinding tussen Europa en de Nieuwe Wereld werd in 1939 ingehuldigd, en verbond het oude met het nieuwe vasteland in 25 1/2 uur.

Thans vliegen de grote luchtvaartmaatschappijen regelmatig van Europa naar Amerika en omgekeerd in minder dan 14 uur.

Voor een paar weken bracht een Engels passagierstoestel, de « Comet III » een nieuw Europa - Amerika rekord tot stand : 7 u. 32.

EEN RAAD DIE JE NIET MOET VOLGEN

EEN Frans humorist heeft aan zijn publiek een « truc » bezorgd om gratis met de trein te reizen : Wacht tot een reiziger zich naar het toilet begeeft, klop daarna op de deur en roep : « Kontrole ! Gelieve uw reiskaartje onder de deur te schuiven ! »

NIEUWS IN

● De Engelse en de Amerikaans marine hebben besloten voortaa hun mijnenvegers, verkennings boten en torpedoboten in hout t bouwen. Dit om het gevaar va de magnetische mijnen uit te scha kelen !

★

● De Fransen werken thans oo aan de bouw van een atoomon derzeeër. De motor waarmee de nieuwe eenheid zal uitgerust wor den, zal voor heel de Franse vloo een grote vernieuwing betekenen want er is ernstig sprake van d nieuwe schepen met atoomkrach aan te drijven.

★

● Men heeft te Spina, in Italië in een Etruskisch kindergraf een

PSYCHIATER

EEN beroemd Engels geneesheer ontving enkele tijd geleden het bezoek van de gewezen koningin van Roemenië, die hem kwam raadplegen in gezelschap van een gemeenschappelijke vriend.

— Dokter, zei de vriend, mag ik u Hare Majesteit, de koningin van Roemenië voorstellen ?

De psychiater boog voor de dame en vroeg dan aan z'n vriend.

— Sinds wanneer denkt ze dat ze koningin is ?

OPGEPAST !

Spoedig komt er een mooie verrassing.

Tilion

HET KORT

...pop, een armband en... een kippenei gevonden dat helemaal bewaard is gebleven. Dit ei (dat thans in het museum van Ferrari bevindt) is 2.500 jaar oud!...

★

● Te Gosforth, in Engeland, heeft men een originele maatregel genomen. Daar de dikke mist, die over de streek hangt, de aankomsten van de hazewindkoersen ongenietbaar maakt, heeft men besloten deze honden thans uit te rusten met fosforescerende mantels...

★

● Volgens recente statistieken, zouden er dit jaar ongeveer honderd negentig miljoen automobielen rondrijden over onze planeet.

MEN IS NOOIT BETER GEHOLPEN DAN DOOR ZICHZELF

SINDS enkele jaren treft men in vele landen in talrijke grote steden restaurants en winkels aan, waar de klienten zichzelf kunnen bedienen. Thans heeft een Engelse haarkapper uit Bradfort een kappersalon geopend, waar men zichzelf kan scheren.

— Ik verloor al mijn tijd met het scheren, en meteen ook de gelegenheid om het haar van mijn klienten te knippen, waarmede ik veel meer kan verdienen. Daarom heb ik in mijn winkel verschillende elektrische scheerapparaten laten aanbrengen. Nu moeten mijn klienten niet meer wachten, ze kunnen zichzelf goedkoop en snel scheren, en ik kan intussen meer verdienen met haarknippen...

OESTERS IN HOLLAND

NAAR het schijnt zullen de Hollanders de Zeeuwse zeearmen afsluiten. Met dit doel zouden in vijf en twintig jaar tijd vier dijken gebouwd worden tussen de Zeeuwse eilanden en het vasteland, en meteen zou het dan ook kunnen gedaan zijn met de produktie van de bekende Zeeuwse oesters en het kweken van kreeften in de Schelde!

OM HET EVENWICHT TE HERSTELLEN

EEN Frans schrijver werd door zijn oude meid aangesproken. Het mens was helemaal de kluts kwijt:

— De stof van tegenwoordig, die is niets meer waard! riep het mens. Ik heb de broek van de kleine gewassen en ze is zódanig gekrompen, dat hij ze niet meer kan aantrekken. Wat moet er nu gedaan worden?...

— Wel, antwoordde de schrijver, was nu eens de kleine!...

DE STRIJD TEGEN DE PIJN

ENKELE weken geleden hebben Duitse tandartsen een nieuw procédé ontdekt om de pijn te verminderen, die veroorzaakt wordt door hun boormachines. Het procédé bestaat in het progressief afkoelen van de zieke tand tot deze nog slechts een temperatuur van 1 graad onder nul heeft.

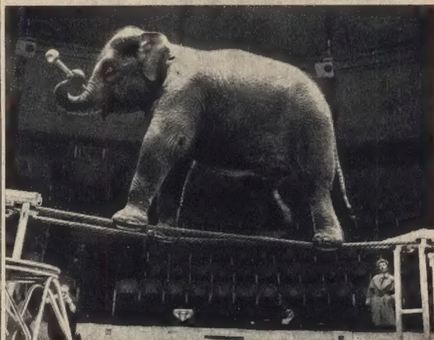
ONVERSTAANBAAR

NAAR het schijnt heeft de Amerikaanse regering besloten energieke maatregelen te treffen om het verdere dalen van de prijzen van de landbouwprodukten te beletten. Dat is natuurlijk een goed idee, maar wat wij niet kunnen begrijpen, is het middeltje dat men er op gevonden heeft: de staat zou bereid zijn land te huren van de eigenaars om dit « onbebouwd » te laten!

Anderzijds vernemen wij uit Brazilië dat de prijs van de koffie daar weer van week tot week daalt, en men er opnieuw aan denkt de lokomotieven te stoken... met koffie!

Hoe is het toch mogelijk, dat meer dan de helft van de wereldbevolking aan ondervoeding lijdt, en dat men in andere streken op dergelijke wijze met het voedsel omspringt! Er moet toch ergens een kapitale fout zijn in de organisatie van de voedselverdeling!

EEN KOORDWANDELENDE OLIFANT

Dit beestje kan óók koorddansen, maar je zult wel moeten toegeven dat zowel het beestje als het koordje van buitengewoon omvang zijn. De temster, Erna Hack, heeft heel wat moeite en geduld gehad om haar leerling dit kunstje te doen uitvoeren, maar met geduld en moed kan men veel bekomen, zelfs van dergelijke dikhuiden...

ANTWOORDEN OP TEKST EN RAADSELS VAN BLADZIJDE 7

BEN JE VERDRAAGZAAM?

30 PUNTEN: Daar ik altijd uitga van de veronderstelling dat je eerlijk op de vragen antwoordt, wens ik je van harte proficiat. Je bent verdraagzaam. Als je zo voortgaat bestaat er veel kans dat je een filosoof wordt.

24 tot 29 punten: Je bent een uitstekend kameraad. Het is mooi dat je de mening en ook de personaliteit van anderen eerbiedigt. Het is inderdaad waar dat alle wegen naar Rome leiden en ze allemaal even goed kunen zijn.

18 TOT 23 PUNTEN: Het is erg aan de verleiding te weerstaan de andere voor je eigen mening te bekeren. Wanneer men iemand zijn mening kan doen delen, meent men dat men gewonnen heeft. Zeer menselijk maar niet altijd zeer wijs.

12 TOT 17 PUNTEN: Je kan je moeilijk plooien naar de eeuwenoude waarheid dat er evenveel meningen en smaken als mensen zijn. Laat aan iedereen de zorg over zelf te oordelen en te handelen. Meen niet dat je een profeet bent en denk er eens aan de vrijheid van mening te eerbiedigen.

6 TOT 11 PUNTEN: Altijd de mening delen van de anderen is toch wat onpersoonlijk en vaak vervelend. Vind je niet? Laat iedereen zijn waarheid!

0 TOT 5 PUNTEN: Jij bent onverdraagzaam! De onverdraagzaamheid is eigen aan de jeugd maar toch... als je zo voortgaat tiraniseer jij later je omgeving, vriend! Nu, als je een paar kemels hebt geschoten, zal je wel wijzer worden. Je eigen mening, je eigen persoonlijkheid hebben, belet niet die van anderen te eerbiedigen. Integendeel!

DENK EVEN NA

De steen weegt zes kilo vermits hij gelijk is aan een halve steen en drie kilo...

DE KRUISEN

Het Lotharings kruis - Grieks kruis — St.-Antoniuskruis — Maltezerkruis (ook Johannieterkruis) — Pauskruis — St.-Andrieskruis — Egyptisch hengselkruis.

TEKENING

Napoleon I.

Het weekblad « KUIFJE »: 11e jaargang. Lombard Uitgaven. Lombardstraat, 24, Brussel. — P.C.R.: 1909.16. — *Uitgever-Directeur:* Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Heliodruk:* De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, 290-292, Van Volxemlaan, Vorst-Brussel. — *Publiciteit:* **PUBLI-ART**
KUIFJE-Holland: Singel 353, Dordrecht. — Tel.: 3653 — Giro 655.389 — *Abonnement: 5 fl. per kwartaal.*
Buitenland en Belgisch Kongo: 10 F. — Nederland: 50 cent.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND:
Frankrijk: DARGAUD S. A., 60, Chaussée d'Antin, Paris IXe.
Zwitserland: INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Kongo: KUIFJE KONGO - P. B. 449, Leopoldstad (B.K.).
Italië: PERIODICI VALLARDI, Viale Montello, 16, Milan.
Canada: 5090, avenue Papineau, Montréal 34 (Qué).

ABONNEMENT

	België	Buitenland Belgisch Kongo	Canada
3 maanden	95,— F.	105,— F.	$ 2.00
6 maanden	180,— F.	205,— F.	$ 4.00
1 jaar	350,— F.	400,— F.	$ 7.00

9-2-56

Ton en Tinneke

DOOR Franquin

